

PERIÓDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 pezetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

M. BRETON DE LOS HERREROS.

Fou un gran escriptor cómich y un felís observador, qu' entre 'ls autors del seu temps no tingué competidor.

REFORMAS.

Parlavam la senmana passada de las maniobres del ministre de la Guerra al objecte de conquistar la grossa de Madrit, conquista sumament

dificil, de la qual no poden envaneixers ni Alejandro Magno, ni Cesar, ni Napoleon. En efecte no consigna l' historia que cap de aquests tres genis militars, hagués tret mai cap rifa.

Lo general Cassola, sense més auxili que l' apoyo de onze companys de tresillo, s' va batre contra 49,999 números, distribuïts entre milers y milers d' espanyols que tots anavan per lo mateix, y vā ensorrarlos. *Ave Cassola triomphator!*

No es tot hú guanyar una victoria tant positiva y suculenta, ó morir com aquells tres genis, l' un á la flor de la juventut, entre l' desordre y la borratxera; l' altre traspasat lo cor pel punyal de Bruto, y l' tercer, migrantse de fristesa sobre l' arít penyscal de Santa Elena.

Si las hassanyas de un home extraordinari exerceixen en los pobles una influencia incontrastable; si de Alejandro, César y Napoleon ne parla la Historia y se'n ocupará la humanitat, mentres lo mon existeixi; del general Cassola que s' la seva manera ha passat ferlos companyia, se'n ocuparán y se'n preocuparán quan menos los belicosos fills de aquesta terra dels cigróns, émuls casi tots ells de tant victoriós general, y admiradors de sa brillant fortuna.

Ja tenim, doquchs, un bon entreteniment y un gran exemple.

La victoria alcansada pel ministre de la Guerra serà desd' ara l' ideal dels fills d' Espanya, y 'ls medis per ell empleats ó siga la tática que ha seguit per treure la rifa, se tornarà la única fatlera de aquest poble.

Es sapigut y consta á tothom, perque així ho han consignat los periódichs, que l' general Cassola no va limitarse á sortir de casa y comprar lo primer bitlet que li caygués á las mans, com sol

ferho la majoria de las personas que jugan á la rifa.

Res d' això: quan á casa sèva va tractarse d' esmeters los cent duros, fruit de llargs y empenyadas sessions de tresillo, 'ls interessats van adoptar un luxo tal de precaucions, que b' pot dirse que constituheixen lo refinament en materia de tentar la sòrt.

La sòrt va designar quin dels contertulis havia de adquirir lo bitllet; la sòrt va senyalar l' administració ahont havia de comprarse: un tercer sorteig va determinar quin dia del mes se compraria, haventse demanat també á la sòrt fins la hora y 'l minut precis de cassar l' afortunat número. Ignoro si aquestas combinacions van realisar-se per medi de bolas ó de paperets cargolats, ó si, tractantse de jugadors de tresillo y per donar més caràcter á la cosa, van acudir á las cartas, fentlo á l' As d' oros.

No seria mal que l' general Cassola publicés en la *Gaceta de Madrid*, una ressenya detallada de aquesta maniobra, que despresa de tot interessaria molt més als espanyols que 'ls seus decanats projectes de reformas militars.

La molta part de sanch árabe que corra per las nostras venas, al coneixer aquests detalls íntims, no podrà menos de afliuirnos al cervell fentnos exclamar: - «Estava escrit.»

Això es inquestionable: estava escrit que l' general Cassola havia de treure la grossa.

Si no haguessen procedit á aquell cùmul de operacions previas, difícilment haurian anat á buscar lo bitllet núm. 24,566 á l' Administració ahont lo tenian per vendre; si no hi haguessen anat á l' hora precisa indicada per la sòrt, lo bitllet podria estar desat ó venut á un' altra persona. Un minut de descuit, y la sòrt definitiva no hauria respost á las sòrts preparatorias, y 'l nom del general Cassola, no influiria per res en la vida nacional.

Un ministre més: sis mil duros de sou mentres cavilés reformas militars... trenta mil ralets de cessantia al caure del candelero, y en vida y en mort, l' olvit y la indiferencia.

Ara, en cambi, davant de aquest exemple, no hi haurà espanyol, que realisi un acte mes ó menos important sense que previament se fassa dir las cartas.

Antes de contreure una amistat, antes de ficarse en qualsevol negoci, antes de casarse, antes d' empender un viatje, per això y per una infinitat de cosas més, nos traurem las cartas, remanarem, escapsarem y estarém á la que surti.

La cédula personal y 'ls sams de quaranta vuitfulls serán objectes que no podrán faltar may en la butxaca de cap espanyol. Los diputats, los senadors, fins los *concejals*, avants de votar en pro ó en contra de una proposició, consultarán á las cartas, si ha de ser ventajosa ó desfavorable als interessos del país.... ó als seus propis interessos.

Lo mateix general Cassola serà un ingrat ab la sòrt, si en tots los seus actes de ministre no acut á un sistema que la primera vegada de posarlo en planta li ha produxit resultats tant portentosos.

D' aquesta manera se simplificarán notablement los consells de ministres y desapareixerán totas las causes de dissensiment y de disgust entre 'ls consellers de la corona. Presenta per exemple un ministre qualsevol projecte, solicita que 's dongui una prebenda al amich A ó B..., donchs res de discutir, ni de picarse las crestas, ni d'enfadarse.... En Sagasta agafa las cartas y re-

mena, en Cassola escapsa, y aném girant.... si, no... si, no... si, no... l' As d' oros que ho digui.

Usant aquest procediment, les crissis serian impossibles y 'ls governs s' eternisarian.

Que tal cosa, en lloch de sortir b' surt malament... los ministres queda exempts de responsabilitat: sempre podrán dir que s' han atès rigorosament á los decretos de la suerte.

«Eh quina ganga! Sobre tot per en Sagasta, tant poch amich de trencarse la closca.

Vegin com la gran victoria alcansada pèl general Cassola, podrá influir no sols en las costums y en la vida íntima dels espanyols, sinó fins en los assumptos públichs. Y no ho duptin, per cega que siga la sòrt, las resolucions que s' adoptin resutarán més favorables que avuy dia. Mes malament que ara, ja no podém anarhi.

• • •
Dirá algú que aquesta solució que proposo, resulta sumament fatalista y per consegüent anticatólica.

Tal vegada l' general Cassola tenint en compte aquesta observació, ha procurat subsanar la tendència musulmana, que li ha valgut la grossa de Madrid, ab un acte del més pur y laudable espírit catòlic.

En efecte, recordant que l' bitllet premiat va ser adquirit lo dia 8 de Desembre (perque això la sòrt ho va voler) dia en que la Iglesia solemnisca la festivitat de la Puríssima Concepció, acaba de destinar 500 duros á celebrar una festa especial en honor de la Verge sens màcula, immortalizada pèl pinzell de Murillo.

Los 500 duros representan l' hu per mil de corretatje, qu' es lo que 's paga á la Bolsa.

Lo general Cassola, al obrar això supleix la indiferència dels que havent tret poca cosa ó no havent tret res, no 's recordarien de la Soberana Senyora de Cels y Terra.

• • •
Oh! Aquest acte de pietat m' ha arribat á l' ànima.

Gran cosa es que l' poble espanyol jugui á la loteria; pero sobre tot, que no perdi la fe.

Ignoro com ha de arreglarse això de instituir un nou culto especial dedicatá la Verge que tants y tants ne compta; pero al govern no li seria gens difícil averguarlo, y posar-se á negociar activament ab Roma, á fi d' establir aquí á Espanya 'l culto de la Verge de la Bona Sòrt, ó millor encare 'l de la Verge de la Loteria.

No tracto de perjudicar en lo més mínim á la Verge de la Concepció. Lo cas del general Cassola es especialíssim y aquí 's necessita un culto de caràcter general, baix la protecció decidida del Estat, encarregat de vetllar per la religiositat del poble espanyol y per la prosperitat de la rifa.

La Verge de la Loteria hauria de tenir un altar en totes las iglesias espanyolas; podrà declarársela patrona d' Espanya, y desde luego 'ls bitllets que avuy s' expedexen, en lloch del escut nacional, haurien de ostentar una estampeta ab la imatge de la indicada Verge, y entre las condicions de cada sorteig podrian figurarhi oracions y jaculatorias, pera tots los casos: fervorosos vots de gracies pèls que treuen, y actes de resignació pèls que no treuen més que 'ls quartos de la butxaca.

• • •
Això, vivint en una continua loteria; pregant y comprant bitllets; ab una que altra corrida de toros, y de quan en quan alguna peregrinació, com la qu' està realisantse actualment, ab motiu del

Jubileu del Papa, Espanya podrà arribar à ser la nació més benaventurada de la terra.

Y si algun poble incrèdul s'atrevis à reptarnos, repetint aquella màxima del filosop:

«Los més goberns tornan als pobles supersticiosos.»

Nosaltres fent una mística riatleta podríam respondre:

«La vida es una rifa y 'l premi gros encara que aquí no 'l traguém, lo tenim reservat en l' eterna benaventuransa.»

P. DEL O.

GÉNERO D' HIVERN.

—De las quatre estacions del any—deya l' altre dia un barceloní de molt bon humor—no n' hi ha cap de tan distreta y entretinguda com l' hivern.

—Per què?

—Perque solzament respallantse 'l fanch dels baixos dels pantalons, un hom passa tot lo sant dia sense adonarse'n.—

Y es la pura veritat.

Los qu' encara s' atreveixen à negar que Barcelona siga la primera capital d' Espanya, no tenen que fer res més que venirhi à donar una volteta qualsevol dia que plou, y 's convencerán desseguida de la séva equivocació.

Per lo que toca à fanch y bruticia, no hi ha cap capital que se 'ns puga posar al davant.

Barcelona podrà ser un centre de progrès, un manantial de civilisació, un foco d' activitat; pero més que tot això, es un mar immens de pastetas.

Déu, de no res ne va fer un mòn.

A Barcelona imitèm à Déu ab bastanta propietat.

Ab quatre gotas que cayguin, fem un mòn de llot y porqueria, que fa quedar blau... ó de color de gos com fuig.

Un dels trastos més incòmodos y ridículs que han inventat los homes, es sens dupte 'l paraguas.

Qu' es, en realitat, aquest utensili?

Una verdadera enganyifa, un resguard ilusori, gracies al qual se mullan perfectament desde l' nas fins als peus, preservantse à duras penas la copa del sombrero.

Si plou poch, no val la pena d' obrirlo, perque no fa res més que nosa; si plou molt s' empapan d' aygua, tan bè com si no 'l portessin.

Ja 'n poden passar d' estona buscant las ventatjas del paraguas: no 'n trobarán cap.

En cambi, tirin pel cantó dels inconvenients: desseguida 'n sortiràn à dotzenas.

¿Passan ab paraguas per un carrer estret? Ni ab tota la trassa del mòn podrán avansar més de dos ó tres passos per hora.

Si vostés son alís, han d' alsar lo bras perque 'ls nanos s' escorriu per sota.

Si son baixos, à cada moment han d' ajupirse,

TRAJE DE CAPRITXO.

Senzillés, gran novedat, molt efecte y poca pompa: un traje que ara ha arribat, y que diu que fa molt *trompa*.

perque 'ls transeunts de bona estatura 'ls passejin lo paraguas per sobre.

Ab aquest trasto s' exposan:

A treure un ull à qualsevol infelis que se 'ls coloqui al costat.

A xocar ab los toldos de las botigas.

A enredarre ab las bassinas de mostra dels barbers.

A foradar lo paraguas d' un altre ciutadà, veyste, per tal motiu, embolicats en un lance que pot acabar malament.

Y això es lo més usual—s' exposan à deixárselà qualsevol puesto.

En cambi, sense paraguas, à què s' exposan?

Unicament à mullarse... una mica menos que portantne.

Vindrà un dia en que 'l paraguas figurará no més com un objecte raro y curiós en algun museo d' antigüetats.

Y no faltarán tal vegada sabis erudits que, ensenyant aquest trasto a la juventut del porvenir, dirán ab un posat molt serio:

—Veyeu aquest bastó ab falldillas? Pues això es una tauladeta ambulant, que 'ls homes usaven antigüament quan pluvia molt y tenien ganas de mullarse.

Al hivern tot té un color trist.
Ho han reparat?

Exceptuant lo nas de 'n Masvidal, que 's mante impertèrrit ab aquell coloret de maduixa que enamora, tots los demés sers y cosas de la creació cambian de tò y d' aspecte.

Las donas totes semblan lletjas. Ni 'ls polvos, ni 'ls ungüents, ni 'l coloret poden dissimular los estragos que aquesta estació fa en las sevæs caras.

Al hivern l' amor dorm. Si de tan en tan se desperta y 's decideix à disparar alguna fletxa, ó no dóna en lo blancó ó s' embota en las solapas d' un rus folrat de pells.

Las fatxadas de las casas se tornan verdosas.
Los llums fan mala cara.

Lo cel agafa un tò gris que convida à no mirarlo.

Fins las butxacas prenen un color extrany é indefinible: lo color del *vacio*.

• • •

¿Qué tal? ¿Tenen gayres panallons?
Vels'hi aquí un' altra ganga de las moltes que fan adorable l' hivern.

Antigüament era aquesta una dolencia que s' extenia exclusivament entre la gent de pochs recrusos.

Avuy no: hi ha senyoreta que *calsa* manguito, que no 's desdenya d' adornarse 'ls dits ab un parell de panallons à cada un.

M' han contat que à una nena de mans esculpturals y divinas—durant lo bon temps—l' altre dia l' seu gat va estar à punt de menjarseli un dit, mentres l' acariciava.

A la quènta, la pobre bestiola, al veure qu' ella

Li allargava la mà, va figurarse que li estava donant unes quantas salsitjas.

Afortunadament los inventors que 's desvetllan pel bè de la humanitat, han descubert una pila d' específichs que, pel curt interès d' una pesseta, fan desapareixre 'ls panallons instantàneament.

Molts, per xó, no ho creuen, y juran que 'ls tals remeys no serveixen de gran cosa.

Un que 'ls ha probat tots sense resultat satisfactori, se 'n queixava amàrgamant.

—Desenganyinse, —deya:—pera curar los panallons, no hi trobat més que un remey, segur é infalible.

—Quin es?

—Un bon mes de abril.

No solzament entre 'ls sabis del gremi de meteorologistas, sinó entre 'ls paysans y tot, comença à causar certa preocupació, l' extrany fenòmeno de que com més va, més frets son los hiverns.

—Aixó—diuen alguns—vol dir que la terra s' està refredant à passos agegantats.

—Jo crech que tot provè—diu un altre—del gran número de canals, túnels y cloacas que van obrintse cada dia. Per aquestas oberturas, la terra deu costiparse.

—¡Cà!—replica un tercer:—lo que vol dir aixó es que 'l sol va perdent la virtut. Fa molts anys que crema y al últim deu haverse esbravat...

Siga lo que 's vulga, lo que no pot duptar-se es qu' *estém ben frescos*.

A. MARCH

A MA AYMIA.

Quan correspost me creya, ab molt èsalero carbassa m' has donat, joh nena ingrata!
y això sols al pensar la pena 'm mata:
per treuremho del cap no sè com ferho.

No calma un sol moment mon desespero
y sempr de mos ulls lo plor esclata;
fins crech que la rahó se 'm desbarata:
per fi 'm tornaré boig, ho considero.

Tan es lo que per ta conciencia avara
hi tingut de sufrir y encar sufreixo,
que un fi dels més funestos se 'm prepara.

Sols un recurs me queda, t' ho adverteixo:
una pistola tinch qu' es nova encara,
y 'l dia menys pensat... me la puleixo.

PEPET SIMPATICH.

CADA VESPRE.

No 's pensin que sigui cap exageració: cada vespre es lo mateix.

Per la finestra del meu quartó, que s' obra precisament sobre 'ls terrats veïns, hi tingut ocasió d' observar-los 'ls moviments; no una, sinó deu, vint, trenta vegadas.

Ell es del segón pis de la mateixa casa hont jo visch.

Tan bon punt se fa fosch, se 'n puja ab molta cautela escalas amunt y 's planta en un recó del terrat.

Al principi fins va ferme c'erta por; perquè, la veritat, un bullo dalt del terrat, ab lo temps que fa y à aquelles horas, no 'm semblava que pogués portar intencions gayre cristianas.

Pero aviat vaig entendre la cosa: lo bullo no portava cap més idea que trobarses ab *una bulta*. Un *ell* per una *ella*: es à dir, negoci d' amors.

Com hi dit, sempre ell es lo primer.

Al poch rato de ser al terrat, quan deu estar ben convensut de que ningú l' espia—perquè ni remotament sospitar que jo me l' miri—treu lo cap per la vora de la barana del cel-obert vehí, ab molta precaució, y deixà anar un crit suau, apagat, una nota prolongada que ressona d' una manera especialísima.

Devegadas se sent un altre crit que li respón; pero molts cops l' infelis enamorat té d' estarse una llarga estona de *plantón*, repetint la senya, mudant trenta vegadas de puesto pera ferse sentir milló, abansantse per sobre de la barana à riscos de romps la nou del coll y fent una pila de bestiesas.

Més ó menos tard, ella puja y 's reuneix ab lo seu fulano, que l' espera ja ab candeletas.

Desseguida començan a passejarse com dugas ànimes en pena terrat amunt, terrat avall, atrançant, tornant à caminar, disputantse una mica, murmurant després en veu més baixa, desapareixent darrera d' unes xameneyas, tornant à compearxe...

Hi ha vespres que tinch la paciència d' estarlos vigilant fins qu' ell desfa l' camí y baixa d' amagatosis cap à casa seva; pero moltes vegades me veig obligat à deixar-ho corre y tancar la finestra, perquè la conferència 's prolonga d' un modo altament escandalós.

Pera evitar lo mal-de-cap que solen ocasionarme, hi dirigit ja varias queixas als del segón pis, pregantlos que posin remey à semblants extralimitacions; pero 'm responen que ja ho han probat, que no 'n poden sortir, que ni saben per hont se 'n va, que... vaja, excusas y panyos callents.

Ella no sè d' hont es; pero no pot ser de molt lluny, quan ell, desde la barana del nostre terrat, sab posar-se en correspondència ab ella.

Los primers días m' ho vaig pendre à broma, en primer lloc perquè no m' agrada ficarme en lo que no 'm pertoca, y en segon lloc perquè creya que no duraria gayre temps; pero hi anat veient que la cosa porta trassas de no acabarse mai, y que, per tal motiu, es precis adoptar proves d' evidències serias.

Tinch un plan d' emboscada perfectament combinat, y espero fer un *copo*.

Avuy es lo vespre escullit pera realisar la gran operació.

Estich resolt à no gastar consideracions de cap classe.

Si puch atraparlos, los deixo al siti.

No crech que per matar dos gats diguin res à ningú.

MATÍAS BONAFÉ.

LO CAP Y 'L COR.

Un ser à qui estimava va morirsem',
lo cor se 'n resenti,
y la rahó que al sentiment doblega
secà mos ulls humits.

—Ingrat! ¿perqué no ploras? ressonava
una veu dins mon cor
—¿Acás si ploras tornarà à la vida?
me deya la rahó.

FOLLET.

UN COP D' ULL A CA 'N PARÉS.

Posemmos en lo lloc dels artistas qu' exposan á ca 'n Parés: un concurs de caràcter local, sense estímuls de recompenses oficials y sense afany decidit de glòria y de renom, nos posa en lo cas de no mostrarnos massa exigents.

Pochs serán los expositors que hajen fet una obra expressa ab l' intent de admirarnos. Uns no aspiran més que á vendre—si poden—las seves telas; altres se limitan á mostrarnos lo que pintan ordinariament y's contentan ab que 'ls intel·ligents y 'ls crítichs los hi digan si están en vías de progrés, si se sostenen simplement, ó si—sense adonar-se'n ells—retrocedeixen.

Pero fins adoptant un punt de vista tant limitat y especial, la primera impressió que causen los 180 quadros que cubreixen las parets del Saló Parés resulta altament favorable. Al primer cop d' ull s' endavina un progrés més que individual colectiu, lo qual es encare més satisfactori.

La tendència de la majoria dels pintors allí representats s' encamina al mateix fi: presciadir de preocupacions y d' escolas, pera buscar la manera de interpretar los assumpcions en la contemplació y estudi de la naturalesa.

Sense subjectarnos ni al órde alfabetich ni à la classificació per géneros, donarém compte á corre-cuya de lo que més ha lograt interessarnos.

Dionís Baixeras, artista estudiós y dotat de una forsa de voluntat ferma y decidida, revela un gran progrés en son quadro *Verano* (n.º 8). La figura de la noya plena d' expressió y vestida ab elegància, descansant á la sombra de uns arbres, es deliciosa: si'l paisatge no fos tant crú de color, l' obra resultaria perfecta. *En la alta muntanya* (n.º 9) s' observan també notables condicions en la mitja figura del primer terme y en lo xicot del segon; pero l' paisatge resulta inferior á ellas.

Santiago Rusinyol té, pot dirse, l' seu taller en la montanya de Montjuich. La preocupació de aquest artista es l' aire libre y 'ls tipos especials que soLEN rodar per aquells regons... Sas obras, á primera vista incoloras, al poch rato de mirarse s' tornan respirables per l' ambient de qu' estan impregnadas, oferint bellesas d' execució notables. Encare que poch simpàtich, son quadro *La Cargolada* (n.º 155) revela un talent de primera forsa.

Joan Brull ab son estudi *A la cova del foix*, que representa una vella escalfantse las mans en un brasero, té fragments notabilissims, com son les citades mans y las faldillas. Si tot lo demés estigués á la mateixa altura quina enhorabona més entusiasta li donariam!

Joan Llimona es un poeta: sent y sent fondo; pero no sempre la seva execució resulta prou sólida. Son quadro *Pobres marinos* (n.º 87) desperta la emoció y fa olvidar deficiencias d' execució y de color, algun tan més visibles en *La prometessa* (n.º 86).

J. M. Tamburini, sinó l' sentiment, té l' temperament de poeta. *La partida del hogar* (n.º 168) recorda l' final del acte primer de la *Linda*: l' efecte que produixeix es teatral, de manera que l' atenció s' fixa més en l' escenari qu' en la idea que sintetisa l' obra. Com é pintor, lo trobém més acertat en lo quadret: *Templando la guitarra* (número 169).

Enrich Serra en sa tela *Penas del alma* (n.º 166) se mostra altament romàntich. No es certament aquesta l' obra, ni aquest tampoch lo camí que ha de donarli fama.

Leopoldo Roca s' aplica y estudia, y encare que no ha arribat á realisar los efectes d' aire libre que busca ansios. no pot negarse que 'ls busca y que per lograrlos traballa ab conciencia, realisant verdaders progressos.

Davant de 'n *Mas y Fontdevila* es precis treu-

LOS DEFENSORS DELS ENTARUGATS

«Somos mayoría y triunfaremos,
y todas las calles entarugaremos...»

(Música del himne de Garibaldi.)

CIGARROS D' ESTANCH.

Ja hi ha gastat una capsula,
y que no era pas petita...
Per fo vist aquests cigarros
s'han d'encendre ab dinamita.

re's lo sombrero, per ser un artista brillant, si b'e que las dos obras que exposa actualment, fan anyorar la del any anterior.

Manuel Cusi dona una importància desmesurada a l'execució: es relamit; pero traballa a consciència: lo capet de perfil ab lo sombrero vermel·les es de un efecte extraordinari.

Francisco Masriera segueix impavít cultivant la pintura de saló, sempre agradable y elegant, executada ab brillo y facilitat. Es l'artista aristocràtic per escelència.

Agrassot sosté sa reputació: sa *Maja* (n.º 6) es lluminosa de color y está dibuixada ab grandio-sitat.

L'artista francés *L. Doucet* fa las delícies dels gourmets, per l'elegància y frescura de tons de son quadret *Apres Carnaval* (n.º 49).

Un aplauso entusiasta, a *Federico Trias*, per sa tela *Gent menuda* (n.º 173), de entonació vigorosa especialment en lo baile que està jugant per terra.

Parladé ab un de sos estudis ha lograt que algúns intel·ligents sostinguessen qu'era copia de Velázquez, sent en realitat una imitació felicíssima.

Peiró se mostra erudit y estudiós en sas *Bodas* (número 136) encare que d'execució travallosa y poch artística.

Son molt recomenables los retratos de *Caba* (números 31 y 32), artista prou reputat en aquest gènere.

A. *Barlés* segueix las petjades de algún pintor francés: sos quadros presentan fragments ben executats; pero no tenen sinceritat y per lo tant no cautivan.

Marqués se presenta en lo doble caràcter de paissatista y de pintor de gènere. Sos paissatges plens de llum y brillants de color ofereixen les bonas condicions que tothom li reconeix. Son *Quijote* es un aïreviment que fins ara no ha resultat més que *Cervantes* ab la seva ploma. No obstant l'obra del Sr. Marqués, que guanyaria molt

si estigués pintada en major escala, ofereix qualitats molt recomenables.

Los paissatges d'*Armet*, *Masriera* (Joseph), *Urgell* y *Vaireda*, així com las marinas de *Gallofre*, *Moreira*, *Meiffren* y *Roig Soler* segueixen mostrant las condicions ja conegeudas y que semblan ingénitas de aquests artistas, per lo qual no 'ns hi detenim especialment.

Qui en realitat ha conseguit sorprendre per haber donat un pas de gegant, es lo jove *Enrich Galwey*, que per la frescura de color y sa execució sentida, al mateix temps que senzilla deixarà ab sas obras un recor de la present exposició. Sos quadros n.os 60 y 61 son d'aquells que forman època.

Los escultors s'han mostrat algun tant remisos. Sols disset obras hi ha exposades y d'ellas no mereixen menció especial més que la variant sobre un tema ja coneget de *Atxé* y un boceto de *Clarassó*.

FRA JUNCOSA.

ACUDITS.

En un ball de festa major, un jove molt elegant vā anar a treure una noya per si volia ballar.

—Dispensi, va dir la noya: tinch compromís.

Y l'jove, miràntela de dalt a baix, li contestà somrient:

—Ah, dolenta! Ja sé perque no vol venir ja... Perque no la trepitji... ¡Cóm que tè 'ls peus tan grossos!...

P. SISTACHS.

Díalech entre dos afamats:

—¿No es la Rita, aquella del vestit blau?

—¿Que ha de ser!... ¿Qué tens pà al ull?

L' altre suspirant:

—Tant de bò!

S. DEL PALAU.

Un pobre emprén al mitj del carrer, a un senyor, demanantli que li presti algun socorro.

—Germá, diu aquest: no tinch un céntim.

Y en efecte, no duya mès que uns sis mil duros... en bitllets de banch.

A. DE LA GUARDIA.

Una senyora se trobava de visita ab un nen y una nena, que eran fills seus. La mestressa de la casa donà un melindro al noy, y la seva mamá vā dirli:

—Qué diuhen los nens?

—Gracias.

Després ne donaren un a la noya, la qual se descuydava també de dir aquella paraula.

—¿No has vist que ara mateix acabo de renyar á en Pepito perque no ha dit gracias? ¡Cóm es que tú tampoch ho dius?

—Com que vosté ha preguntat: ¿Qué diuhen los nens? y jo soch nena!...

S. DE VALLCARCA.

En una classe de música:

Lo professor: —¿Qué son y per que serveixen los calderons?

L' alumno ab sencillés: —Es precís distingir lo calderón modern del antic.

Lo mestre se l'mirà sorpres, y l'xicot continúat:

—L' antich era poeta y servia per fer versos: lo modern es artista y serveix per picar toros.
—Y viva tu mare! digué un altre alumno.

A. GELAS.

LLIBRES.

BROTS.—Poesías de J. BAUCELLS PRAT.—Notablemente impresas e ilustradas ab hermosos dibujos á la ploma del jove artista Sr. Pellicer Monseny, acaba de donar á llum sa primera colecció de versos lo Sr. Baucells Prat, a qui coneixen ja los lectores de la *ESQUELLA DE LA TORRATXA*, per algunas poesías insertas en aquest periódich.

Lo títol de *Brots* es modest. Brotant en la primavera donan los arbres sa primera manifestació de vida y de fecunditat. Dels brots surten las fulles, las flors y los fructs. Així també lo poeta, modest y sense pretensions, comensa pels brots, y ja en aquests deixa endavinar lo Sr. Baucells que té qualitats recomendables, com son senzillés en l' elecció dels assumptos, acert en lo desarrollo dels mateixos y molta facilitat en la versificació.

En la colecció hi ha poesías de diversos géneros: las festivas y las satíricas figuran al costat de las serias, y en totas hi despunta l' intenció.

Inseguint la costüm, sempre que s' tracta de versos catalans, ne reproduhiré una, advertint previament que no es la millor, sinó la primera que 'ns ha cayut al ull.

Diu aixís:

DIÁLECH DE CARRERÓ.

—Pero... vol dir, señora Llucia, que 'l Papa se 's gastarà tots aquests diners que li regalan?

—Nó, dóna, no: mossen Nofre diu que ara n' enviarán aquí, y a tots los que tenim la conciencia limpia, 'ns passaran una pesseta diaria.

LAPSUS

FILOSOFÍA SABATERESA

Ja vos asseguro jo que 'm fa mal efecte això de mirá al portal, penjadas, las sabatas esquinadas que hi té l' ataconadó.

Que treballa ab bonas mans l' oficial de portería, crech vol dir en garantia, lo mostrar als parroquians tal desgracia y averia...

Com no llucas ni barrinas, sabater ó papanatas, que així creurán las veïnans que no adobas pas botinas sinó qu' espatllas sabatas?...

J. BAUCELLS PRAT.

LA ELECTRICIDAD EN LA ANTIGUEDAD Y EN LA EDAD MEDIA.—*Ensayo histórico* per F. DALMASES GIL.—Es un traball escrit ab precisió y claretat, que conté multitud de datos interessants respecte al concepte que de aquesta gran forsa del segle XIX tenian los pobles antichs, de l' Edat Mitja y de principis de l' Epoca moderna.

L' estudi del Sr. Dalmases demostra las moltas vicissituds que ha de passar un invent, avants de alcansar forma práctica com la que té avuy dia la aplicació de la electricitat.

REGIONALISME ECONÒMIC.—*Discurs sobre 'ls fins del Foment de la riquesa de Catalunya, catalana'* de V. J. DR. D. PERRÈ ESTASÉN.—Versió nyor Estasén que ve dedicantse, fa algun temps, a la ciència econòmica, omplí 'l deber reglamentari que li imposava l' càrrec de president de la associació *Foment de la riquesa de Catalunya*, pronunciant un discurs escrit ab l' istil fogós y fàcil que li es característich.

S' indican en ell algunas solucions dignas de major desarollo y de més detingut estudi, pero generalment acertadas. En lo que no està tant felis lo Sr. Estasén es atacant principis polítichs que poch tenen que veure ab lo tema de son discurs. Los antecedents del Sr. Estasén haurian de imposarli una conducta més cauta.

En la versió catalana de aquest discurs, lo señor Casas y Carbó, emplea un sistema ortogràfic degut á sos especials estudis en la materia, y que 'l creyém digne de consideració. Hem observat qu' es rigurosament fonétich, de manera que al rompre decididament ab la tradició, facilita de una manera notable la pronunciació de la llengua catalana.

LA CAPOTA DE PALLA.—*Comedia en tres actes y en vers* de D. M. FIGUEROLA ALDROFEU.—Aquesta producció, de qual estreno en lo Teatro de Nocedats donarem compte oportunament, consignant l' èxit satisfactori que va obtenir, ha sigut impresa y posada á la venta.

Avis á las personas que desitjin ferse un tip de riure.

Hem rebut los quaderns 9 al 16 de la publicació *Museo de Juventut* que ab tant èxit ve donant

Don Pedro Bosch..... ¡Quina lletra tan bonica!.... Aquests adornos caligràfichs no 'm fan gayre gracia... ;Ja m' hi jugaria qualsevol cosa que aquí dins me demanen diners!....

À l'estampa la casa editorial de la viuda de don Joan Trilla, baix l'acertada direcció del senyor Aranda y Sanjuan.

Tant l'il·lustració, com lo text se sostenen à una gran altura.

RATA SABIA.

CAPRITXOS.

I

AMOR ANIMAL

—Eh que m'estimas molt, mona?

—Molt t'estimo, ratoli:

gatet mèu...

—Gacela mèva!...

Y ara qui eran hém de dir

ella, una xinxà de fàbrica
y ell un pollo bastant fi.

II

ULLS ASSESSINS

—Hi ha uns ulls traïdors ¡ay! que 'm matan
que 'm fan patir de debò...

—Son los ulls de la Dolores?

—Oh, no: son uns ulls de poll.

III

ELIMINACIONS

Preguntava la Carmeta
l' altre dia à n' en Papet:

—De Papet y de Carmeta

quin nom, noy, t' agrada mès?

—De Pa-pet lo primé 'm quedo

y deixo tot lo demés...

y de l' altre 'l primer deixo

y vull lo que ve després.

(Dibuixos de Mariano Foix.)

—*La cándida paló... la cándida paló... la cándida paloma!*... No hi ha remey: ¡al trobar aquesta nota, no'puch arribari de cap manera....

—*Vejil Potser si pujava dalt d' una cadira....*

IV

CASTICH PROVINCIAL

Fá poch ten. ps que's corría aquí la véu que á un capellá un salvatje 's va menjar, y aquest salvatje j'horrorl créurlo podéu la triquina al poch temps lo va matar...

Això va ser ben bè, un càstich de Déu.

CUCARACUCH.

PRINCIPAL.

Hem de deixar per la setmana entrant—per haverse hagut de adelantar un dia la confecció de

L'ESQUELLA—lo donar compte del estreno de la comèdia traduhida ó arreglada del alemany: *Guerra en tiempo de paz*.

Fora de aquesta no ha presentat aquest teatro la més mínima novedat.

Les novetats anirán venint prompte. S'anuncia l'estreno de *Durand y Durand*, una de les obres més xistosas que l'any passat van estrenar-se a París, y ademés se assegura que donarà alguns concerts la Sra. Paoli, que acaba de alcansar a Madrid verdaderas ovacions.

LICEO.

Mentre se prepara l'estreno de *Carmen*, s'haurà cantat á horas d'ara la *Lucla*, debutant lo tenor Caylus y la tiple Billioti. Per las rafons ditas més amunt, hem de deixar lo donarne compte, per la setmana pròxima.

Lo que no podém omitir es l' èxit colossal que obtingué dissapte y diumenge 'l *Lohengrin*. No poden formarse una idea del entusiasme que vā despertar en lo teatro.

Per una part los nous ensaigs que havia tingut aquesta portentosa partitura abrillantaren més y més sos incomparables primors; y per altra part la música de Wagner vā obrintse camí de dia en dia, en lo gust del públich.

La Borelli 's lluhi moltissim, lo propi que 'ls demés artistas.

Y en quant à n' en Goula, estigué colossal.

ROMEA.

Ab lo titol de *La dama de las panotxas* s' han donat dues ó tres representacions de una gatada, deguda á D. Marcelino Santigosa, y destinada á fer riure, objecte que 's lográ.

Diumenge á la nit, ab motiu de donarse la primera representació de *Lo bordet*, lo teatro estava plé de gom á gom.

L' autor fou cridat distintas vegadas al final dels actes.

Y en quant á l' execució sortí molt ajustada, recul int aplausos freqüents la Sra. Abella y la Sra. Coello, lo mateix que 'ls Srs. Bonaplata, Martí, Fuentes, Goula, Fernández y Virgili. Los Srs. Pinós y Valls contribuiren en sos insignificants papers contribuiren al èxit.

L' obra fou dirigida ab molta intel·ligència per l' indicat senyor Bonaplata.

Per la pròxima setmana está anunciat l' estreno del nou drama del Sr. Ferrer y Codina, titolat *La comèdia social*.

TIVOLI.

S' ha posat en escena *El reloj de Lucerna*. Qual rellotje potser senyalarà la hora de les novedats qu' estan preparantse.

NOVEDATS.

— ¿Qué tal?

— Sens novedat.

CATALUNYA.

La vengança catalana es un drama vigorosament escrit per García Gutiérrez: més literari; pero menos dramàtic que *El Trovador*.

Com una curiositat pet anar-se á veure aquesta producció feya anys no representada á Barcelona, y qu' es un recor de la època en que 'ls dramas de guerreros eran la gran moda.

CIRCO EQUESTRE.

Los que dissapte passat van anar á la *Feria de Sevilla*, podian *abrigar* la esperansa de treure un novillo, sacrificat á mans de Meric (a) el Muletato.

Ja veuen qu' en aquets temps tan rigurosos *abrigar* una esperansa sempre dona consol, com tot lo que abriga.

La llàstima es que 'l tal novillo 's rifi en una pessa.

Escolli Sr. Alegría ¿no seria millor guisarlo y servirlo als que 's hi toqués la sort?

En aquest cas serien molts més los que gastarian aquell *abrich* interior de que parlavam.

N. N. N.

A LAS PENAS...

I.

— ¡Requetréch! .. trona y llampega!..
s' ha desfet un huracá
y 's diu, si per Barcelona
han caigut set ó vuit llamps!

Som al carrer de las Moscas
en un pis dalt d' un terrat,
dintre 'l qual, una velleta
está resant á Sant March.

Requetrech! lo tro may para
y se sent un fort *Pim! Pam!*

La pobre vella s' aixeca
y diu tremolant: —Qui hi ha?

—Obriu, mare: —Ah! en *Fardalico!*
L' esperava... que vens tart!

Lo fill no torna resposta
y 's deixa caure aplomat
sobre una cadira coixa
y cadira y ell... /Patam!
cauhen en terra y 'l noy...
queda aixís... més llarch qu' un sach.

Requetrech! altre tro ab furia!..

La mare ja está si cau
ó no cau y al noy pregunta:
—Qué tens?.. qué 't passa?.. qué hi ha?
—Mare mèva! Mare mèva!
diu donantse cops al cap!
jo aixó no podré pahir'ho!..
—Qué tens?

—M' han carbassejat!

Anava en candidatura
perqué 'm fessin *concejal*,
y he tingut sols lo meu vot
y un altre de un meu company.
No ha volgut ningú ajudarme!
quín xesco que m' han donst!..

—Ay los dolents! Pillos! murris!
demà quan vagí á comprar,
cregas que aquests *ganapias*
á la Sila sentirán.

Sopa, fill meu...

—No tinch gana...
No vull res!.. Tot s' ha acabat.
Jo soch pastisser d' ofici;
ves si surto *concejal*
qui hauria fet los pastels
més ben fets que jo? No, cap?
Ni en Rius, Sol, ni en Fontrodona,
ni cap d' ells que tants ne fan,
m' hauria guanyat á ferne!
Mare!.. estich desesperat!..
No vull saber res... dexeume...

Entra en son quartó y... *Pataf!*
tanca la porta de cop
y... silenci y soletat.

II.

Se lleva la mare... y troba
las portas de bat á bat...
Busca 'l noy... res... tot inútil...
mira bê... y troba á faltar
un arma que en *Fardalico*
fa poch havia comprat...

Al moment arrenca un crit!...
surt furiosa escala avall...
Alguns vehins l' accompanyan...
ningú ne la pot calmar...
Al arribar á la Rambla
preguntan al senyor Pau,
oncle del noy, si 'l ha vist,

y aquet los diu ab esglay
cap à mar he vist qu' anava
 corrent y desorientat...

—*Cap à mar!* Reina santissima!
 Dèu méu! es... de *cap à mar!*
 Y duya las calsas novas!
 Dos mocadors de mocar!
 Los calsotets nous de tela!
 Quina desgracia mès gran!
 Ves los peixos que se 'l menjin
 si 'n anirán de mudats!

Correm ab ansia à buscarlo...
 pot ser que pugam salvar
 la roba!... 'Nem à can Tunis...
 Y corrent sempre y buscant...
 quant perden ja l' esperansa
 me 'l troban... à Miramar,
 abrassat ab dugas flavias
 menjantse un dinar de nap.

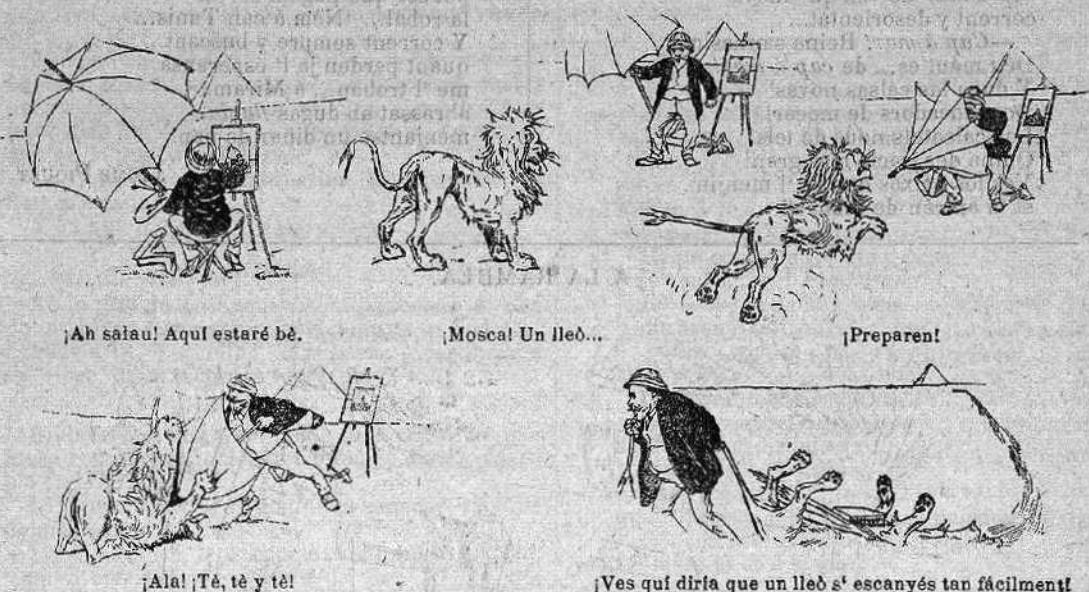
JAUME PIQUET.

A LA RAMBLA.

—¡Qu' es extrany! Tan mudat que vaig, y no puch sortir al carrer que tothom no 'm miri.... Jo crech que ho fan
 las patillas.

UN PINTOR AL DESERT.

Lo telégrafo al trasmetre las noticias de Roma, sembla que s'posi nerviós. Quina manera de abocar ruixades de grandeses!

Las festas del Jubileu excedeixen à tota ponderació en pompa, magestat, ostentació y riquesa.

A Roma actualment tot se 'n va ab aparato ab accompanyament de pedras preciosas.

Lo mateix Papa s' ha posat nerviós, està magre y dóna senyals de una gran fatiga.

En tot això à mí no m' hi va ni m' hi vè, per lo tant prescindiré de comentaris.

Unicament trobo una cosa, y es que 'ls que creyan que l' Papa dormia à la palla s' han enganyat de mitj à mitj.

Los que dormian à la palla eran ells.

També à Barcelona s' han celebrat de un modo especial las festas del Jubileu.

Hi havia l' projecte de adornar balcons ab domassos y de fer grans lluminàries.

Los rectors de las parroquias aixussats per D. Jaume, recorrian las casas dels feligresos, demanantlos poch menos que ab llàgrimas als ulls qu' engalanessin los balcons.

Y à pesar de tants esforços, sols unas quantas dotzenas de vehins van decidir-se à treure l' seu catolicisme à las fatxades.

Y en lo pecat van trobar la penitencia.

Sens dupte l' cel vèu ab mals ulls lo qu' està passant à Roma; lo fet es que va caure dels núvols un ruixim de llagrimetas fredes capás de gelar l' entusiasmisme catòlic més ardorós... y de tirar à perdre 'ls domassos més resistentes.

Encare que al vespre no plovia, de llums se 'n van encendre ben pocas.

Es que 'ls neos ja per instint son enemichs acèrrims de las llums.

Diu un telegrama qu' en Rubau Donadeu, d' acort ab lo Duch de la Torre, se proposa perseguir à D. Mercé Martínez de Campos, acusantla de bigamia.

Francament, això de convertir la *lluna de mel* ab la *lluna de València* no ho intenta més que 'n Rubau.

S' ha acabat la huelga dels mestres de casas. Los huelquistas han tornat à la feyna ab las mateixas condicions.

No ha sido nadie.

D. Francisco al despertarse:

— ¿No s' han pas declarat en huelga 'ls perruquers?

— Encare no. ¿Qué se li oferia alguna cosa?

— Si, que vingan inmediatament à rissarme las patillas.

Dilluns quedà colocada la base del monument à Colom. Un concurs numerosíssim presencià la maniobra, que s' realisà ab tota felicitat, per medi del magestuós andami de ferro, construït per l' arquitecto Sr. Torres.

Una cosa rara: los admiradors del monument son pochs; en cambi son moltíssims los admiradors del andami.

Escoltin: gno podría deixarse estar lo monument y conservar l' andamiatje?

Tres ó quatre sessions llarguissimas ha invertit l' Ajuntament discutint pedras y tarugos.

Los tarugos triunfan per una escassa majoria; pero majoria al fi.

Y ara no s' pensin...

Res: los regidors que votan en favor dels ta-

rugos procedeixen ab la més bona intenció del món.

Pero, segons lo ditxo, l' infern està entarugat... de bonas intencions.

Una carta de Berlín que publica 'l *Liberal* assegura que 'l govern alemany respecte a la Exposició de Barcelona, s' conduheix no ab hostilitat; pero sí, ab una fredor tal, que fins s' absté de demanar al parlament un crèdit per atendre als gastos dels expositors.

¡Qué s' hi ha de fer! Los productors alemanys se quedarán en *Berlin*.

Y 'ls exposicionistes barcelonesos, en *berlina*.

Lo Guadalquivir s' ha desbordat.
Es un riu àndalus y ha volgut fer una *juerguecita*.

A Sevilla ha inundat completament lo barri de Triana.

Ja 'm sembla que sento al Atlàntich, quan rebi 'l seu tribut:

—¡Qué tè avuy aquest ximple que vè tant salat?

Ab motiu de la inundació no hi ha hagut més que una desgracia.

Un pobre borratxo va ofegarse.

Vein si tenia raho de aborrir 'l aygua.

A Andalusia s' desbordan los rius.
A Murcia també.
Y à Barcelona igualment.
Aqui s' desbordan los Rius... y Taulets.
Los estragos no s' veurán sino després de la Exposició.

Madrit aquests días ha quedat cubert ab una capa... de neu.

Tremoléu provincias.

Per obrir la gana no hi ha res com lo fret.

Lo regalo que las Hijas de María de Santa Clara han fet al Papa, van confiarlo al canonje Collell, porque 'l portés à Roma.

¡Ay pobres Hijas de María!...

¡Ja 'us arreglará D. Jaume quan se 'n enteri!

Al Teatro de Cartagena s' ha representat una tragedia espantosa. A lo millor de una funció sona un espatech horrible que apaga las *candilejas* del escenari.

Las taules quedan salpicadas de sanch y de trossos de cervell. Tothom fuig horrorisat.

¿Qué havia sigut? Un espectador, cansat de la comèdia del mon, acabava de suicidarse, per medi de un cartutxo de dinamita.

No podrà dirse qu' era un cap sense cervell... ja que 'l cervell de aquell infelís varen veurel, vulgas que no, moltes de las personas que presenciaren tan horrible escena.

L' altre dia 'ls carabiners van sorprendre en una casa del carrer Cremat gran una maquineta pera fer cigarillos.

Y veurán com ara al industriós contrabandista li aplicaran la pena, quan en realitat li haurían de concedir un premi.

Per quan 'l adelanto de fer cigarillos ab màquina, qu' ell tot sol havia plantejat, es un pro-

grès que 'l govern ab tants anys de tenir lo monopoli del tabaco, no havia pogut arribar a realisarlo.

Lo fill de la Sarah Bernhardt, ab tot y ser fill de una còmica y haverlo tingut aquesta fora de legitim matrimoni, s' casa ab una princesa.

Les targetas de invitació, dirigidas per la sèva mare ostentan la màscara tràgica, 'l punyal de Melpòmene y 'l cetro de Talia, ab aquest lema: «¡A pesar de tot!»

Un casament així es lo desenllás de un drama, que podria titularse: «Sigele xix.»

Una ignocentada.

L' autoritat municipal de Sant Pol lo dia de Ignocents, reb un anònim, notificantli qu' en una barca abandonada, hi havia un depòsit de caixas de petróleo, que havian de ser introduïdas, sense pagar drets, en la població.

L' autoritat pren las sèvas precaucions, y en companya de la forsa del resguardo, s' dirigeix en busca de las caixas.

Ja las troba... ¡oh felicitat!... Ja las embaraça... Ja busca un carro per transportarlas al fiefato... Ja son à casa.

En aquell instant, se li acut à un dels presents la idea de obrir una de las caixas per veure si 'l petróleo es refinat ó está per refinat.

Ja l' obran...

Y tothom à coro:

—¡Quina pudó!...

La canalleta desde 'l carrer:

—¡La llufal!... ¡La llufa!...

Una de las pocas fatxades qu' estaven iluminadas ab brillants lo dia del jubileu, era de la Companyia de Tabacos de Filipinas.

Un accionista:—Dongués tanta llum la caixa, com la fatxada!

Un fumador:—Cremessin tant los cigarros com lo gas!

Un devot:—Diu que al Papa, aqueixa companyia li ha enviat un puro de una tonelada.

Un coneut del bisbe:—Si D. Jaume 'l pogués arreplegar!

Lo dia 20 del actual se celebrarà 'l primer sorteig de la Loteria per irradiació.

Un sol número determinarà totes las sorts.

La idea es práctica. Ja que del joch se tracta, la gran qüestió es jugar depressa.

Pero 'm sembla que 'ls jugadors perden un dels encants de la Loteria: l' encant de mirar la llista dels periódichs, la llista oficial y poder dir:

—Si aquest 3 hagués sigut un 8 y aquest 6 un 9 m' haurien tocat cinch duros.

Lo dia de any nou los obrers de Santa Maria del Mar seguint una antiga costum, van reparar fideus y sucre als pobres de la parroquia.

Escolun: ¡no podrían sustituir lo sucre per arròs?

Aixís al menos los pobres podrían dir:

—Las antigues costums de Santa Maria 'ns fan molta escudella.

Tothom fins ara se recorda de 'n Bismarck y ningú de la sèva dona. Un periódich anglès publica un estudi sobre la costella del gran cançiller de ferro.

RECORTS DE LAS LLUMINARIES PÉL PAPA.

Quatre globos, deu gressols,
sis atxas de mala cara,
poca gent; un temps molt fresch
y... fanch pèl pare y la mare.

Es, segons diu, una bona senyora, de conversa agradable y després de dinar molt expansiva y aficionada als quèntets amanits ab sal y pèbre.

Una cosa li fa angúnia: 'l vent. Siga istiu, siga hivern. fa tancar tots los balcons: un alé d' ayre la molesta.

Y á pesar de tot—lo qu' es la fatalitat—una dona tant enemiga del vent, va haver de casarse ab un home, que, sempre que vol, ab una bufada aixeca un huracà que devasta tota l' Europa, arrebassa las coronas del cap dels reys y omplia 'ls camps de cadávers.

A Brihuega han sigut assassinats, en un mateix dia, dos serenos.

Alabado sea Dios!

En Joanel se dedica á fer versos; pero las rimas son de la pell del diable, y no sempre se li mostren dòcils.

L' altre dia me 'l veig trist, cap-ficat, magre y groch que feya por.

— Qu' està malalt? vaig preguntar á un seu amich.

— Sí, pobret; me va respondre.

— Y donchs, ¿qué tè?

— Un *rimatisme* agut.

A Milán fa temps que 's practica la incineració dels cadávers.

Un dia cremavan lo cos de un pobre home qu'en vida havia tingut molts disgustos domèstichs, gràcies á la sèva dona qu' era una coqueta refinada.

Un amich que assistia al acte deya:

— ¿No sentiu, quina olor de banya cremada?

Un burro de quatre solas, va enviar una obra sèva á un crítich perque la llegís y li dongués parer.

Comensà aquest la lectura; pero l' obra era tan dolenta, que rebotentla per terra, agafà una ploma y escrigué lo següent al autor:

«Enterat: nombri padrins.»

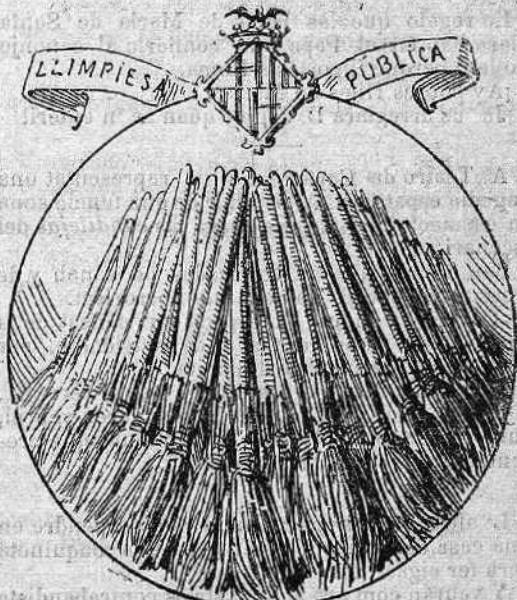
— Ola Enrich, y aixó? ¿Calvo ja? ¿Tan jove y 't cauhén los cabells?

— No es que 'm caygan, sino que se 'm gastan.

— Se 't gastan?

— Si noy, desde que visch en un entressuelo que fregó 'l cap ab lo sostre.

¡SENYOR ARCALDE...!

Quan fassí la Exposició,
lo que té de pensar més
es comprar cent mil escombraries
per netejá aquests carrés.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

ANUNCIS

ACABA DE PUBLICARSE

EL NÁUFRAGO DEL CYNTHIA

POR

JULIO VERNE y ANDRÉS LAURIE

EDICIÓN ILUSTRADA CON 26 GRABADOS POR JORGE ROUX

2 cuadernos en 4.º, Pesetas 2.

LA PRIMERA FALTA

POR MARÍA DEL PILAR SINUÉS

Un tomo en 8.º de 250 páginas, Pesetas 2.

XAVIER DE MONTEPIN

LOS AMORES DE UN LOCO

VERSIÓN ESPAÑOLA

Un tomo de 227 páginas en 8.º, Ptas. 2.

JULIO CLARETIE

EL ÚLTIMO FOSO

VERSIÓN CASTELLANA

de un redactor de EL COSMOS

2 tomos en 8.º, Ptas. 5.

BROTS

Poesias de J. BAUCELLS PRATS,
ab dibuixos de 'n J. Pellicer
Monsegny. Un tomo en 8.º esme-
radament imprimés, y val sols

Ptas. 1.

GALERÍA DE MATRIMONIOS

POR

CARLOS FRONTAURA

Tercera edición ilustrada por E. de la Cerda

2 tomos en 8.º magnificamente impresos,
Ptas. 7.

M. FIGUEROLA ALDROPEU

LA CAPOTA DE PALLA

COMEDIA CATALANA

EN TRES ACTES Y EN PROSA

Preu Ptas. 2.

AVIS important

ALS COLECCIONADORS DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Qualsevol que desitgi encuadernar la colecció del any passat de aquest periòdic, ab tapas
especials que hem fet al objecte, pot adquirir-les per UNA PESSETA en aquesta administració.

EN PRENSA

EL AÑO PASADO

POR

J. VXAART

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obres, remetent l'¹ import en libransas del Giro Mútuo, 6
hs en sellos de franquicí, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrà à volta de correu franca de port. Ne
responem de extravíos, ne remetent ademès 8 rals pèl certificat. A 'ls corresponentials de la casa s' otorgan rebaixas.

AL PARQUE.

—Qu' es aquest auzell, mamá?
—Una perdíu.
—D' aquelles que menjém de vegadas?
—No; las que nosaltres menjém... venen del escorxador.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.—*De-ci-ma.*
2. ID. 2.—*Sal-do-ni.*
3. ANAGRAMA.—*Diria-Diari.*
4. MUDANSA.—*Ves-Vel-Vell.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Vilarodona.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Violeta.*
7. ROMBO.— *M*

<i>N A P</i>
<i>N U R I A</i>
<i>M A R C E L A</i>
<i>P I E R A</i>
<i>A L A</i>
<i>A</i>

8. GEROGLÍFICH.—*Puja més lo soroll que las nous.*

XARADA-DOBLE.

—Qué tal «com té trobas Quima?»
—Jo per ara bé, i y tú Eloy?

—No tant, perque la dos-prima me fa mal.—Ho sento noy!
—Y, à propòsit, à en *Total* ¿te temps no has vist?—Algun dia.
—Mira, es un xicot que val.
—Es prima-dos ja ho sabia.
—Ell de tu està enamorat perqu' ets tan prima-segona y 'ls més ratos que l' hi has dat no es propi de ta persona.

—Ell qui vol es à la *Tot* perque diuhen te diué.
—Donchs no es terça-dos de dot y jo t' ho dich perqué ho sé.

Ademés, tu tens la prima molt bona per treballar, y no duplis, qu'ell t' estima y ab tu's desitja casar.

Mes encara, ella no té la salut com tu tan bona.

—Que estich *hu-tersa* ja ho sé.
—Donchs sigas la sèva dona! Si l' veig demà al demà....

—Que l' estimo l' hi pots di.
Lector, en lo parlar d' ell veurás lo nom del novell y lo nom de la donzella si endavínas que diu ella.

CABO XINXILLA.

ANAGRAMA.

En una *tot* de la taula hi tinch un *total* qu' es meu, que 'm va caure ahí a las deu jugant ab la tia Paula.

UN SARRALENCH.

MUDANSA.

ANUNCI. En lo carrer de 'n *Total*, *tai*, se llogará un home, per netear un *tot*, donantli un bon *tot*. Per més detalls, carrer del *Total* número *toi*, primer pis. (Baixant del cel).

ROMÀ ESPINAT.

TRENCA-CLOSCAS.

V. SOL TÉ 'L VI DE LLERONA!

Formar ab aquestas lletras lo titol de una pessa catalana.

RAFEL ALONSO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de dona.

1 5 4 7 6 7 8.— » de »

6 5 2 4 2 3.— » de »

5 6 5 4 8.— » de »

8 5 8 6.—Plaça de Barcelona.

2 6 7.— » de »

3 5.—Nota musical.

4.—Consonant.

SUTERO FUROR Y C.®

CONVERSA.

—Tu, Marsal, D. Ignaci diu que portis lo gall al forn.
—A qui? Al de 'n Joan?

—Buscaho, que ja t' ho he dit.

J. T. ANUILA.

GEROGLÍFICH

NOS

X
L
I K I
I

A. GIBERT.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatre, 24 y 25.